

ΑΙ ΓΡΑΦΟΥΣΑΙ ΕΛΛΗΝΙΔΕΣ

ΚΑΤ' εὐτυχῇ σύμπτωσιν εἰς τὸ σημερινὸν φύλλον τῆς «Πινακοθήκης» συναντῶνται τέσσαρες γυναικεῖοι κάλαμοι. Τέσσαρες συνεργάτιδες μας παρελαύνουν καὶ μᾶς δίδουν δείγματα ἐργασίας των, εἰς τὴν ὁποίαν πλανᾶται μία ἔντονος δημιουργικὴ πνοή, καὶ διαφαίνεται τάλατον πολλὰ ὑποσχόμενον. Ἔως τώρα αἱ ὀλίγαι γράφουσαι Ἑλληνίδες ἐλάχιστα εἶχον προσθήσῃ εἰς τὴν φιλολογικὴν παρ' ἡμῖν κίνησιν. Διέβλεπέ τις ἄποιαν ἀναιμίαν εἰς τὰ ἔργα των. Μία τάσις δημοσιογραφικῆς ἀρθρογραφίας μᾶλλον, χωρὶς ἐξάρσεις ἰσχυρὰς, χωρὶς κομψότητα καὶ ἀνεπιτήδευτον· μία μονότονος ποιήσις καὶ ἐν ὕφους κοινραστικόν· οὔτε σκιά φιλοσοφικῆς ἰδέας.

Ἡ «Πινακοθήκη» δύναται νὰ καυχᾶται ὅτι πρώτη αὐτὴ ἐνεφάνισεν Ἑλληνίδας, αἱ ὁποῖαι γράφουσαι ἔχουν ὕφος συγγραφικὸν ἄξιον ἀνεπιφυλάκτου ἐκτιμήσεως, αἱ ὁποῖαι γράφουν περισσότερον μὲ τέχνην παρὰ μὲ αἰσθημα, εἰς τρόπον ὥστε δύσκολα νὰ διακρίνῃ ὁ ἀναγνώστης ἂν ὁ γράφων ἀνήκει εἰς τὸ ἰσχυρὸν ἢ εἰς τὸ ὥραϊον φύλον.

Ἐπωφελουμένη τῆς εὐκαιρίας ἡ «Πινακοθήκη», ἥτις πάντοτε μετὰ πεποιθήσεως ἠτένισε πρὸς τὴν Ἑλληνίδα ὡς ἱκανὴν νὰ διακριθῇ καὶ ἐν τῇ τέχνῃ καὶ ἐν τοῖς γράμμασι, ἀδελφώνει τὰς ἀγαπητὰς συνεργάτιδάς της—τὰ ἐκλεκτότερα ἴσως πνεύματα τῆς γυναικείας παρ' ἡμῖν φιλολογικῆς ἐργασίας,—τὰς στεγάζει ὑπὸ ἑνᾶ τίτλου καὶ θέτει ὡς ἄετῳμα τὴν μορφήν μιᾶς ἐξ' αὐτῶν, ἥτις ἐν οἰστορηλάτῳ ἐμπνεύσει συμβολίζει τὴν ἐκ τῶν νεφῶν ἀνατολήν, εἰς τὴν διαυγῇ ἀτμόσφαιραν τῆς Ἑλληνικῆς πατρίδος, τοῦ γυναικείου πνεύματος, ἀτενίζοντος μὲ τοὺς πλήρεις ἐκστάσεως ὀφθαλμοὺς νέους Ὁρίζοντας καὶ νέα Ἰδανικά.

Σ. τ. Δ.

ΣΤΟ ΠΛΑΪ· ΕΝΟΣ ΜΑΓΚΑΛΙΟΥ

ΑΘΙΣΜΕΝΗ· στὸ χαλί ἀλὰ Τούρκα, σκαλίζω τὴν παχυσὴ φωτιά, καὶ πετῶ σπῖθες στὸν ἀέρα. Τῆς μετρῶ: μιά, δύο, τρεῖς, πέντε, δέκα... Οὔτε πειὰ μ' ἐθάμπωσε τὸ λαμπύρισμά τους τὸ παράξενο καὶ τὸ ἐκπληκτο,—ποῦ μοιάζει μὲ διψασμένο μάτι ἐρευνητοῦ ποῦ προσπαθεῖ ν' ἀνακαλύψῃ στὰ σκοτάδια,— καὶ μαγευμένη παρασύρομαι σὲ ὄνειρα. Μὲ καίνε καὶ δὲν τῆς αἰσθάνομαι· γιατί τὸ κάψιμό τους εἶνε ὅπως καὶ τῆς ἀγάπης τὸ κάψιμο: ὅσῳ πεῖδ

πολὺ σὲ καίει, τόσο καὶ πεῖδ λίγῳ προσέχεις σ' αὐτό.

Σκαλίζω τὴν φωτιά· πετοῦν ἡ σπῖθες. Ἡ μιὰ κατακόκκινη· ἡ ἄλλη χρυσοῦς· σθυσμένη ἡ ἄλλη... Σὲ καθὲς μιὰ διακρίνω κι' ἀπὸ ἑνα χρῶμα τῆς ψυχῆς μου.

Καὶ χωρὶς νὰ θέλω, ἡ μνήμη μου σκαλίζει τὴν στάχτη ποῦ σωριάζεται στὸ δρόμο τοῦ παρελθόντος μου· καὶ χωρὶς νὰ θέλω ξεθάφτω τὰ συντρίμια τῆς υπάρξεώς μου ποῦ βρίσκονται λησμονημένα μέσα στὸ σωρὸ τῆς. Καὶ κλαίω. Γιατὶ βλέπω πῶς ὅ,τι καλῆτερο εἶχα μέσα μου, τὸ ἄφησα πίσω μου· καὶ τώρα δὲν φέρνω τίποτε ἄλλο πειὰ μαζύ μου, παρὰ τὸν τόπο ἐκεῖνο τὸν ἱερό, ποῦ τὸ ἐγέννησε, τὸ ἐμεγάλωσε καὶ τὸ ἔθαψε· μαζύ, εὐαίσθητον πάντα καὶ πονεμένον.